

MUTILATIE

‘Ik geef je het goede voorbeeld,’ sprak Ikabot Huiver tot Jezebel Onheil. ‘Het is van het grootste belang dat al onze sporen gewist zijn. Alles was ijdelheid.’

‘Akkoord, Ikabot,’ knikte Jezebel. Ze drukte een kus op zijn voorhoofd en liet hem zijn gang gaan. Alles was inderdaad ijdelheid geweest.

‘Je mag wel je eigen methode gebruiken.’

‘Dank je. Dat apprecieer ik.’

‘Goed. Daar gaan we dan.’

Ikabot Huiver legde zijn hoofd voor zich op tafel en knikte zichzelf toe: ‘Je bent een kraan, Ikabot, je hebt het allemaal voor mekaar.’

Met beide handen vormde hij een kommetje, ving het bloed op dat even uit zijn hals spoot en hevelde dat naar zijn halfgeopende mond op tafel over. Vervolgens leunde hij tevreden achterover, zich gelijk van zijn bebloede handen bevrijdend, die hij links en rechts van zijn hoofd deponeerde. Ikabot Huiver kon best wel zonder die hinderlijke dingen.

‘Zalig mijn armen van geest,’ sprak zijn hoofd een wijle later. Ikabot begreep de wenk. Hij wrikte zijn linkerarm los en legde die op de grond. Daarna schudde hij zijn rechterarm af. Aan weerskanten ving hij het bloed dat daarbij vrijkwam in een gereedstaande kom op.

Even kwam Ikabot Huiver tot rust (waaierende bomen die zonlicht filterden, geruis van zee), tot hij het weer op de heupen kreeg. Hij schopte zijn schoenen uit en wrikte met zijn rechtervoet zijn linker los. Hierbij kwam onmiddellijk ook zijn hele linkerbeen mee. Hij schopte die overbodige ledematen ver van zich weg. Hierdoor was echter jeuk ontstaan aan zijn rechterkant, vooral onder aan zijn voetzool. Trillend, huiverend en schuddend zwipte hij uiteindelijk ook deze onderdelen van zich weg.

‘Het vlees is zwak,’ mompelde het hoofd op de tafel. Ikabot Huiver knikte niet. Alleen: hij hupte met zijn romp van de stoel en rolde zichzelf in de richting van het haardvuur. Een zwervend been als dommekracht gebruikend, hees hij zichzelf in het vuur. Toen schoot er vrijwel niks meer over van Ikabot Huiver.

Nog net hoorde ze hem zeggen: ‘Je bent een kraan, Ikabot, je hebt het allemaal voor mekaar. Nou jij, Jezebel.’

Jezebel Onheil zag op dit alles goedkeurend toe. Na gedane zaken applaudisseerde ze even kort. Daarna keek ze staalhard naar haar eigen spiegelbeeld, alsof het een andere persoon betrof. Een permanente tegenligger. Wie won het van wie? Toen maakte ze het vuur aan.

Ze trok haar nethandschoenen uit en wrikte zich uit haar schoenen. Het was een goed voorbeeld geweest. Van de dode niks dan goeds. Maar zij zou het anders doen. Ze mikte de handschoenen in de badkuip, waar de krant van maandag zich gretig door de vlammen liet likken en verzwinden. De fijne rechter- en linker niemendalletjes verdwenen ook in een mum van tijd, alsof ze nooit hadden bestaan.

Jezebel Onheil opende het dakraam in de breedste gaapstand en ontdeed zich verder van haar bovenkleding. Ze hield stuk per stuk in de vlam, tot het volledig vuur had gevat. De lingerie kostte minder moeite of tijd. Weldra was Jezebel geheel naakt. Verder afpellen was onmogelijk. Uit de badkuip steeg een schroeistank op. Niet alle textiel gaf zich zomaar prijs aan het vuur. Zelfs een stuk van de krant krulde protesterend op.

'Alles was ijdelheid,' mompelde Jezebel. Daarna overgoot ze zich met benzine die ze in enkele flessen klaargezet had. Ze keek staalhard naar haar eigen spiegelbeeld, alsof het een andere persoon betrof. No pain.

Jezebel Onheil stapte dan in bad.